

w historii językoznawstwa, jak i w historii filozofii (por. choćby podręcznik Tatarkiewicza); analogiczne postrzeganie dotyczy i Humboldta, któremu z kolei dodaje się często specjalność: „językoznawca”.

3. Dobrze filozofowanie pozwala na najbardziej zasadniczą samoorientację w świecie.

Prof. dr hab. Janusz Pełc
Instytut Literatury Polskiej UW

1. Oczywiście, dyscyplina, którą uprawiam przede wszystkim: historia literatury polskiej, wiele zawdzięcza filozofii. Pełniejsza odpowiedź musiałaby być dość długa. Ograniczając się jednak do zagadnień mi najbliższych: literatury od XV do XVIII wieku — Renesansu, Manieryzmu, Baroku, Rokoka, Klasycyzmu — do tak bliskich mi zarazem badań interdyscyplinarnych z pogranicza literatury i innych sztuk, estetyki, pragnę podkreślić tak ważną dla nas, niezbędną dla badań interdyscyplinarnych historię idei.

2. Właśnie w dziedzinie historii idei, choć także w historii estetyki i doktryn filozoficznych widzę szczególnie potrzebę podtrzymywania i pogłębiania więzi łączących humanistów z różnych dyscyplin. Jest to również bardzo ważne dla współczesnej krytyki, na której kryzys wciąż dziś narzekamy.

3. W czasie moich studiów profesor Władysław Tatarkiewicz odsunięty został od zajęć dydaktycznych. Nawiązane z nim jednak kontakty odnowiłem potem. Były one i bliskie, i bardzo przyjazne. Najwięcej zawdzięczam pracom profesora Tatarkiewicza z dziedziny historii estetyki. Ku nim kieruję też uwagę kilku już pokoleń moich uczniów i studentów. Oczywiście znam też i cenię wiele innych prac Kolegów reprezentujących różne dziedziny badań i refleksji filozoficznych.

Prof. dr hab. Alicja Nagórko
Institut für Slavistik
Humboldt Universität

1. Lingwistyka wyłoniła się z filologii, ta zaś długo trwała w objęciach filozofii. Miłośnik *Logosu* był zarazem miłośnikiem *Sofii*.

Nowożytne językoznawstwo XIX wieku powstało w wyniku odkrycia języków martwych lub, ściśle biorąc, dostrzeżenia ich rodzinnego podobieństwa do odleg-